

Hæren være udarbejdet og Alt dertil hørende paa det Omhyggeligste forberedt allerede i Fredstid.

Om det nu vil lykkes Fjenden at komme iland og sætte sig fast, vil betinges af forskellige Omstændigheder. Først og fremmest vil det afhænge af, hvor stor Udstrækning han giver Expeditionen, og hvormeget han overhovedet sætter ind paa, at den skal lykkes; dernæst af, i hvad Grad det lykkes ham at tilbagebrænge vor Flaade og forhindre den i fra dertil egnede Punkter — Kjøbenhavn og Agerøsfund — at gøre Udsald mod Transportflaaderne; endvidere af, om det kan lykkes ham at stufte os med Hensyn til det egentlige Landgangspunkt og maasse dele vor Dømmerskab saaledes, at Hæren kommer for sent til det rette Punkt, og endelig vil det afhænge af de mange uberegnelige Omstændigheder, som influere paa alle Krigsbegivenheder. At føre en Hær paa 25000—30000 Mand foruden et stort Tilbehør af Heste og Kjøretøier af forskjellig Art over Havet er vel paa den ene Side ikke nogen ganske let Sag, men frembyder paa den anden Side ikke nogen alvorlig Vanskelighed for en Stormagt, der kan gøre sig til Herre over det pragtfulde Farvand, og som i stor Udstrækning raader over alle de Hjælpe midler, som Nutiden i saa rigt Maal stiller til Raadighed for slige Expeditioner.

Undersøger man endvidere, hvad den nyere Krigshistorie lærer med Hensyn til Landgange, vil man finde flere Exempler paa, at saadanne ere lykkedes, endog hvor der har været langt større Strækninger at passere, end der her behøver at være Tale om, men siden Dampkraftens Andenbelse tilføjer intet Exempel paa, at saadanne ere mislykkedes. Tager man desuden den nyeste Tids Udvikling, navnlig i Retning af udstrakt Anvendelse af Dampens tilføje og af Flaadernes Bestyknig med svært og meget langt vækkende Skjots, med i Betragtning, maa det indrømmes, at denne Udvikling afgjort er til Stede for Forsvaret mod Landgange fra Hærens Side, medens den samme Udvikling derved, at den gjør det vanskelige end forhen at blokere en underlegen Flaade, ganske vist er til Fordel for Søforsvaret, som yderligere har en Fordel i den nyeste Tids Udvikling i Retning af overordentlig hurtige Torpedobaade. Man er dog, naar man vil tænke sig Forsvaret gjenneført, nødt til at gaa ud fra, at den forøgede Landgang trods Flaadens og Hærens forøgede Anstrængelser kan lykkes, og man maa derfor ogsaa være betænkt paa at kunne fortsætte Forsvaret videre.

Operationshæren maa da forsøge paa, hvis Overmagten ikke er for stor, at kaste den landfaste Hær; mislykkes dette ogsaa, maa den søge, stættende sig til et nøie Kjendskab til Terrainet og benyttende de Fordele, som altid ere forbundne med Operationer i eget Land, at forsinke Fjendens Fremrykning mod Hovedstaden, der nu er Maalet for hans Operationer.

Denne Periode af Forsvaret vil isøvrigt neppe være af lang Varighed; dels er der Grund til at antage, at Fjenden, naar han overhovedet har kunnet gennemføre Landgangsforøget, er betydelig overlegen — er han ikke strax tilstrækkelig overlegen, vil han sætte sig fast i et til Rykten grandseende Terrainassnit og afvente den næste Forsending af Tropper — og dels egner Terrainet paa Sjælland sig ikke til den Slags Operationer, hvor man med en mindre Styrke skal opholde en større. Fjenden vil altid ved at omgaa Stillingen, hvis denne er saa stærk, at han ikke direkte vil angribe den der staaende Hær, kunne tvinge Forsvareren tilbage, idet denne er bunden til en bestemt Retraitelinie og ikke tør lade sig affjære fra Hovedstaden. Denne Operation vil overhovedet være meget vanskelig og udfordrer stor Dydighed hos den Kommanderende, dersom det skal lykkes at forsinke Fjendens Fremrykning uden at blive affkaaren fra Hovedstaden og uden at udsætte sig for store Tab. Det Sandsynlige vil være, at begge Hære ikke længe efter, at den fjendtlige Fremrykning fra Landgangsstedet er begyndt, ville befinde sig i Kjøbenhavns umiddelbare Nærhed, hvor da den sidste afgjørende Kamp vil finde Sted i den der forberedte Stilling.

Hvorledes denne Kamp nu vil forme sig, hvorlænge den vil kunne trækkes ud, hvilke Chancer der er, for at Forsvareren kan gaa seirrig ud af den, det vil afhænge af mange forskellige Omstændigheder: af den fjendtlige Hærs Styrke, af den opererende Forsvarshærs Befæsthed, hvorved det navnlig kommer i Betragtning, om den har lidt store Tab eller ikke under Kampen ved Landgangsstedet og under Retraiten fra dette, af Tiden, der har været disponibel til at styrke Forsvaret af Hovedstaden ved Befæstningsanlæg, af Forsterkningsafdelingernes Kampdygtighed osv. Man kan kun sige saameget, at den Stilling, Forsvareren skal besætte, bliver meget udstrakt i Forhold til Hærens Størrelse, selv om denne paa dette Tidspunkt kunde være naaet op til 40—50000 Mand, og i Forhold til de anlagte Befæstningers Befæsthed, da der neppe vil have været Tid til at anlægge Andet end simple Feltbefæstninger. Fordelen vil sandsynlig være paa Fjendens Side, som kan tage Initiativet baade med Hensyn til Tid og Sted, og hvem Terrainet ingen Vanskeligheder lægger i veien med Hensyn til at kunne koncentrere sig til Angreb paa et hvilket som helst Punkt, han vil vælge; føler han sig ikke stærk nok, kan han trække flere Tropper til sig, da hans Kommunikation med Hjemmet maa forudsættes i alt Væsentligt at være fri. Det, Forsvareren kan haabe paa, er, at Tiden kan trækkes saa længe ud, at forandrede politiske Forhold kunne tvinge Fjenden til at opgive Kampen, inden det endelige Resultat er naaet; derfor vil Hæren selvfølgelig holde ud i Stillingen til det Yderste med Anspændelse af alle de Kræfter, den raader over; men kommer